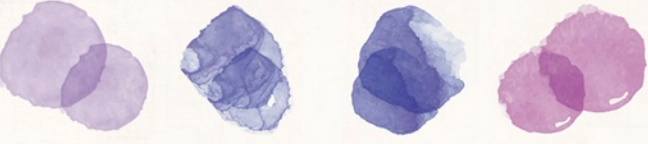
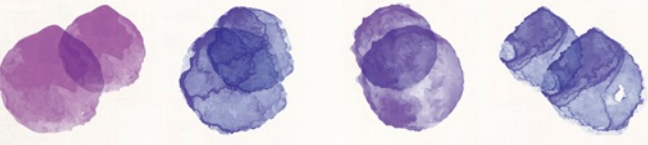

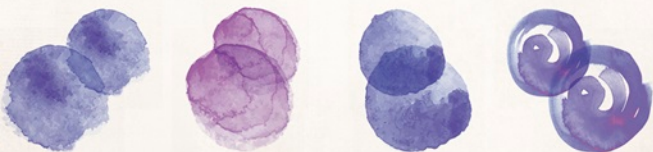
ŠTYRIDSIATY

TÝŽDEŇ

Taran Bjørnstadová

Z nórskeho originálu Taran L. Bjørnstad: Uke 40,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard) AS,
Oslo 2023,

preložila Zuzana Vahančíková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2025,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.
Vyšlo ako 5560. publikácia a 42. zväzok edície Svetová tvorba.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková

Jazykoví redaktori Eva Mládeková, Alexandra Jurišová, Matej Rumanovský

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

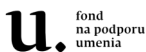
This translation has been published with the financial support of NORLA.

Published in agreement with Oslo Literary Agency.

Preklad tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

Vydanie publikácie z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

All rights reserved.

Copyright © 2023 by Taran L. Bjørnstad
Translation © Zuzana Vahančíková 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2025

ISBN 978-80-222-1683-8

Taran Bjørnstadová

ŠTYRIDSÍATY TÝŽDEŇ

TATRAN

1. týždeň

Tesne pod oblúčikom v hornej časti ucha jej visí zlatý krúžok. V samotnom ušnom lalôčiku nemá nič. Mám chuť pozrieť sa, či to vyzerá rovnako aj na druhej strane. Keď rozpráva, zľahka pohadzuje hlavou, aby si odhrnula vlasy z tváre. Stále jej padajú späť. Hladké a mäkké ako hodváb.

Má hlboký hlas. Akoby jej vychádzal zvnútra tela, nie iba z hrdla. Temný a mierne spevavý. A istým spôsobom naliehavý. Akoby si žiadal, aby ho vypočuli, a ja si nič viac neželám. Mohol by som ju počúvať do konca života. Podchvíľou sa tak zasmeje, až ma to poštekľí v ušiach. Nakloním sa trochu bližšie k nej a na líci pocítim jej dych.

Arif mi položí ruku na plece a opýta sa, či sa už nepobe-rieme preč. Pokrútim hlavou. Ešte niečo vraví, ale nepočujem to, iba pozorujem jej tvár a registrujem, že odchádza. Všímam si, že na čele sa jej objavila vráska. Intenzitu jej pohľadu, keď zdôrazňuje niektorú myšlienku. Rozširujúce sa nosné dierky. Gestikulujúce ruky. Má toho veľa na srdci.

Predstavím si ju ako bojovníčku. Na koni. Ako vyťahuje šípy z puzdra na chrbte. Prikladá ich k luku, napína, mieri a strieľa. Jeden šíp za druhým v šialenom tempe. Názo-

ry na svet. Na priemysel, ktorý ničí planétu. Na všetkých ľudí. Na prírodu a dobu, v akej žijeme. Stále ďalšie a ďalšie šípy smerujúce na sever, na juh, na východ aj na západ.

Používa čarovné slová. Alebo ich možno čarovne spája dokopy. Zdá sa mi, že keď jej vety vyjdú z úst, akoby sa rozžiarili a ďalej žiaria aj v mojom vnútri.

Sedím bokom k nej, cítim, že ľavá noha mi trpne a brní. Prišerne ma v nej pichá, ale nechcem sa ani trochu pohnúť. Chce sa rozprávať o Spojených štátoch. O polarizácii. Čo si myslím o pravdepodobnosti občianskej vojny? Vzápätí sa rozhovori o pečenevej paštéte. Že je to to isté, ako natrieť si na krajec chleba vnútornosti. Hovorí o tlaku na fyzický vzhlad. O narcizme – o akomsi chlapíkovi, ktorý sa zamiloval do vlastného odrazu v zrkadle.

„To mi rozhodne nehrozí,“ poznamenám.

Zasmeje sa a ja ju zatúžim objasť.

Vlasy jej opäť zakryjú časť tváre. Keby som sa ich odvážil odhrnúť nabok, končekmi prstov by som cítil jej pokožku. Pri tej predstave mi naskočí husia koža. Dopíjam fľašku do dna. Zvažujem, či by som nemal nabrat' odvahu a urobiť to. Pokúsim sa zatriasť strpnutou nohou. Pohnem ňou hore a dolu. Čo ak mi odstrčí ruku? Povie mi, aby som odpálil. Alebo vstane a odíde.

„Alebo?“ povie a spýtavo sa na mňa zahľadí.

Nezachytil som, čo mi práve povedala. Preboha, vzchop sa! pomyslím si. Je nadpozemsky krásna a ja túžim len po jednom – aby som sa jej páčil.

„Asi ťa už nudím, nie?“ opýta sa.

Nakloní hlavu nabok. Bradu nepatrne zasunie dozadu. Košeľu má rozopnutú až po miesto, kde začínajú prsia. Bielu, trochu veľkú pánsku košeľu. Na jednej strane vidím kúsok jej kľúčnej kosti.

„Vôbec nie,“ ubezpečím ju. „Len som nezachytil tvoju otázku.“

„To ani nebola otázka,“ vraví.

„Mohla by si to zopakovať?“ spýtam sa a pokúsim sa zasmiať, ale môj smiech je akýsi divný. Fistulový, vychádza odkiaľsi úplne zozadu, z podnebia.

Priložím si k ústam prázdnu fľašku. Zakloním hlavu a naprázdno prehltne. Ona sa na mňa díva najkrajšími očami na svete a jej prenikavý pohľad ma dobreže neprebodne. Na ľavom spánku sa jej zachveje sval. Nepatrný pohyb hladkej pokožky. Odložím fľašku a všimnem si tenkú bielu jazvu, predpokladám, že je to asi stopa po piercingu v nose. Pomyslím si, že je fajn, že si ho odstránila. Má dokonalý nos. Netreba ho skrášľovať. Mimochodom, ani jej uši. Nepotrebuje nič vylepšovať. Všetko na nej je dokonalé. Zďaleka na ňu nemám, ako povedal Arif. Je od nás o dva roky staršia a neskutočne nádherná.

Takže moje šance sú minimálne.

Ale sme tu. Sedím vedľa nej a necítim si ľavú nohu. Na žúre u niekoho, koho nepoznám, kdesi, kde som v živote nebol, s dievčaťom, o ktorom som si myslel, že sa so mnou nebude baviť ani päť minút.

Trochu sa narovná na pohovke, prudko sa ku mne otočí a položí mi ruku na plece. Akoby sa chcela so mnou rozlúčiť a vstať. Akoby mi išla povedať: *Rada som ťa spoznala. Prajem ti super život.* A odíde sa rozprávať s niekým iným.

Zadržím dych. Mám pocit, akoby som padal. Akoby som sa na pár sekúnd, kým dopadnem na zem, ocitol v bezváhovom stave.

V panike vychrlím trápnu otázku. Či rada lezie. Vykoktám, že s tým trávim dosť veľa času. Pre boha živého!

Zažmurká a otvorí veľké oči dokorán.

Radšej som ticho. Očakávam, že sa zasmeje. Alebo odíde. No ona sa zrazu nakloní dopredu a pritisne svoje pery k mojim. V ústach pocítim špičku jej jazyka, zvláštnu cudziu chuť iného človeka, a potom mi exploduje hlava. Zahrmí apokalyptický výbuch. Tisíc rakiet zasiahne každú bunku v mojom tele. Hádam sa mi to len sníva? Nie, nesníva.

Vezmem jej tvár do dlaní. Nadýchnem sa a ďalej ju bozkávam.

Svet neexistuje. Čas sa zastavil. Sme tu len my dvaja.

„Nepôjdeme ešte?“ zašepká.

2. týždeň

Rozcvičím sa na niekoľkých bouldroch. Striedam chyty aj cesty. Presnosť a plynulosť. Ešte nikdy sa mi nestalo, že by som sa na stene nesústredil. Dám si na ruky magnézium a všetko ostatné zmizne. Je to moja silná stránka, už keď som po prvý raz liezol, okamžite som pochopil, že je to presne pre mňa. No teraz akoby vo mne uviazla Iben. V ušiach mi znie jej hlas a v končekoch prstov mi zostalo teplo jej pokožky. Urobím dyno, aby som ju zo seba vytriasol. Znova zleziem dole. Vystriem ruky a plecيا zatlačím dozadu. Vyleziem pár ľahších bouldrov s dvanástimi krokmi. Niekoľkokrát ich zopakujem. Leziem bezchybne a na autopilota, ale nepomáha to.

Prešlo už osem dní, odkedy sme boli spolu. Pripadá mi to ako večnosť a zároveň akoby to bolo len včera. Akoby čas medzi *vtedy* a *teraz* absolútne nič neznamenal. Nemôžem si spomenúť, čo som medzitým robil. Alebo čo som mal robiť. Trénoval som, väčšinou som posilňoval. Niekoľkokrát som si bol zabehať. A v škole, samozrejme. Bol som na stretnutí ohľadne maturantského autobusu, ktorého priebeh si nepamätám. Mama bola hrozne vytočená pre niečo, čo som podľa nej mal urobiť či som jej to aspoň

slúbil. Nespomínam si, čo to bolo. Dokonca sa ani nepamätám, že sme sa spolu rozprávali.

Iben je všade. Stačí najmenší zvuk, pohyb alebo vôňa, a opäť jej mám plnú hlavu a vnímam len jej hlas. Smiech. Slová. Dych. Zvuky. Vidím jej pokožku. Oči. Vlasy. Drobný záchvev kože na jej spánku.

Rukou uchopím chyt v tvare srdca. Mám pocit, akoby som mal v hlave šumienku. Nedokážem sa poriadne zachytiť, a tak mi nezostáva nič iné, ako znova zoskočiť.

Hani rozťahne pery v úsmeve, ale ukáže mi zdvihnutý palec. V lezeckej hale nie je okrem nás nikto. Som mu nesmierne vďačný, že ma nechá trénovať, kedykoľvek chcem. Centrum je totiž takto neskoro večer zatvorené. Zatvorené pre všetkých okrem elitného tímu. Ostatní chalani žiarlia. Chápem to, no na druhej strane, oni zas nemakajú tak tvrdo ako ja.

Hani chce, aby som bol prvolezec. Prezujem si nové lezečky a nachystám sa na partnerskú kontrolu. Skontrolujem Haniho sedák, uzol a lano. All good.

„Daj si pozor na veľké rozostupy,“ pripomína mi Hani. „Sústreď sa na stred tela a gravitáciu. Nezabudni na vlajkovanie. Nevyťahuj sa, ale tlač sa nohami.“

Dnes som si chcel natrieť na krajec chleba pečťovú paštétu, no namiesto toho som celú konzervu vyhodil do koša. Ona je vegánka. Pečťová paštéta je definitívne mimo. Už žiadne vnútornosti natreté na chlebe.

Mám niečo s ľavou topánkou, tak sa opäť spustím dolu. Vyzujem si ju. Narovnáam si prsty na nohách. Niekoľkokrát stlačím palec, znova si zašnurujem lezečky, Hani mi zatiaľ ešte niečo hovorí, ale nezachytím to.

Spomínam si, aké boli jej pery. A ako chutili jej ústa. A pokožka. Zbožňujem drobné chlčky na jej šiji. Sú ako

páperie. Jej štíhly krk. Mäkkú priehlbinku pri kľúčnej kosti, kde som sa jej dotýkal. Jej prsia. Také akurát do mojej ruky. Brucho. Škvŕkanie. Zvuky vychádzajúce z jej úžasného tela.

Pevne sa postavím na palec na nohe. Hani ešte čosi vraví, ale nepočujem ho. Prvý úsek je ľahký. Nechám pravú nohu, nech sa hojdá, aby som našiel rovnováhu. Vystreté ruky. Prenos váhy. Výmena nôh. Po včerajšom silovom tréningu ma bolí chrbát. Chytím sa obliaka. Je okrúhly a drsný, nemá hrany, a aby som mal istotu, musím úchop ešte raz upraviť.

Teplo v jej vnútri. Nemôžem na to myslieť. Na pocit, keď som bol v nej... bože dobrý! Je to príliš intenzívne. Ale *bol* som v nej. Vo vnútri jej tela. Nie je to neskutočné?

Zostanem visieť. Na prvý pokus sa mi nepodarí prichytiť. Stúpim jedným palcom na druhý. Nájdem rovnováhu. Znovu si vymením nohu.

„Čo to tam robíš?“ zakričí Hani. „Presuň telo na stranu chytu.“

Jej dych. Predtým, počas toho aj potom. Zvuky, aké som nikdy predtým nepočul.

„Takto sa nikam nedostaneš,“ kričí Hani. „Stabilizuj svoju polohu.“

Správa od nej, keď som prišiel domov. *Bol si naozaj super.*

Nevedel som, či som to robil dobre. Či to bolo pre ňu príjemné. Nikdy predtým som o niečom takom nepremýšľal. Že je to jediná vec, na ktorej záleží.

Zaháknem si pätu a ľavou rukou sa dokonale prichytím o dierku.

„Bad ass!“ zvolá Hani a rozosmeje sa.

Po desaťtisíci raz si kladiem otázku, či bolo odo mňa múdre odpísať jej to, čo som jej odpísal. Trvalo mi sakra-

mentsky dlho, kým som sa pre to rozhodol. Nakoniec to bolo len jedno slovo. *Ditto*. Teraz mi to pripadá ako hrozná blbosť. Mal som napísať niečo iné.

Položila svoju ruku na moju. Možno mi ju aj posunula? Nebolo to trápne, len veľmi pekné a zároveň akoby som vedel, že chce, aby som to robil. Bolo to intuitívne. Ako lezenie. Človek cíti, kam smeruje. Alebo mi to možno ukázala. Možno si uvedomila, že potrebujem usmerniť? Možno práve teraz na mňa myslí. Možno sa práve teraz zo mňa smeje. Možno som bol príliš neistý. Čo ak to bolo totálne trápne? Možno ma už pustila z hlavy. Čo ak chce na celú vec jednoducho zabudnúť?

Začnú sa mi potiť prsty, ľavou rukou sa priskoro pustím a telo sa mi príliš rozkolíše. Pravačkou sa zachytím pod bedrom, ale nedokážem nájsť rovnováhu a prepadnem cez ruku. Pricviknem si prsty v chyte a zostanem visieť v sedáku.

„Čo to stváraš?“ skríkne Hani.

Na podnebí odrazu pocítim náhlu nevoľnosť. Spustím sa dolu a ľahnem si na chrbát. Nezranenou rukou si dám dolu sedák a boľavú zdvihnem hore.

„Mal by si si dať urobiť röntgen,“ vraví Hani.

„Myslím, že budem v poriadku,“ poviem a stískam vrecko s ľadom. „Už je to lepšie.“

Hani sa na to chce pozrieť a požiada ma, aby som odložil vrecko. Dva z mojich prstov sú tmavočervené a dvojnásobne zväčšené.

„Dúfajme, že tvoja šanca ísť na majstrovstvá Nórska práve nevyletela hore komínom,“ povie a doloží niekoľko nahnevanych poznámok vo svojom materinskom jazyku. „Vôbec to nevyzerá dobre, nechápem, kde si dnes mal hlavu.“

3. týždeň

V rade na pohotovosti je predou mnou päť ľudí. Ručičky obrovských hodín na stene sa nehýbu. Zo všetkých liekov proti bolesti, čo som v noci pojedol, mám podráždený žalúdok. Po mnohých hodinách bez spánku mi zmeravela tvár. Mama mi podá pohár vody z automatu a sadne si na stoličku vedľa mňa.

Veľké posuvné dvere sa otvoria a chladný vzduch, čo z nich vyjde, mi pohladí tvár. Dnu vojde pani s kričiacim dieťaťom na rukách. Posadí sa k stene vedľa nás. Dieťa vrieska a tak prudko trepe nohami, až kopne do stola, kde stoja naše poháre s vodou. Cez rozkrok sa mi dolu stehnom rozširuje tmavá škvrna.

„Kristepane, to je ale príšerné decko,“ pošepnem mame.

Ruka ma bolí až po plece. Pani s dieťaťom po chvíli vezmú rovno dovnútra. Ešte stále je predou mnou päť ľudí. Plus ukričané dieťa.

Opiem si zadnú časť hlavy o stenu a chcem si predstaviť, čo práve teraz robí Iben. Ešte spí? Sprchuje sa? Sedí za počítačom? A jej peknú tvár osvetľuje obrazovka. Alebo je možno niekde vonku a behá. Povedala mi, že veľa behá, pre ženy je asi bezpečnejšie behať ráno ako večer.

Dúfam, že večer nechodí behať sama. Ale na to asi netreba myslieť.

Je neskutočne nádherná. Spomeniem si na jej zvonivý smiech. Ako sa smiala na tom, čo som povedal. Nie takým trápnyim ironickým spôsobom, hoci to, čo hovorila ona, bolo vtipnejšie. Aby som bol celkom objektívny, oveľa vtipnejšie. Takisto môžem objektívne skonštatovať, že je to najpohodovejší človek, akého som kedy stretol. Možno aj najpohodovejší, akého sa mi kedy podarí stretnúť.

„Volajú ťa,“ zopakuje mama.

Stojí a ukazuje na osobu v lekárskom plášti s kapucňou a maskou na tvári, ktorá stojí uprostred miestnosti a obzerá sa okolo seba. Ideme za plášťom po dlhej chodbe, vedie nás do vyšetrovne s dvoma stoličkami a lavicou.

„Ospravedlňujeme sa za čakanie,“ povie lekárka a naznačí mi, aby som si sadol na lavicu. „Dnes je tu trochu chaos. Mama si môže sadnúť tam.“

Mama sa usadí na stoličke pri dverách. Upokojujúco sa usmeje a povzbudivo na mňa kývne hlavou, akoby som mal päť rokov.

Lekárka si sadne pred mňa, stláča a krúti mi ruku, až ma takmer napne na vracanie. Potom ju pustí a oprie sa na stoličke. Spýta sa, ako dlho sa venujem lezeniu. Či som sa už niekedy zranil.

„Leziem od dvanástich rokov,“ odvetím. „Ešte nikdy som sa nezranil.“

„Vidno, že tráviš veľa času na lezeckej stene,“ poznamená a kývne hlavou na moje ruky. „Nanešťastie, asi si utrpel celkom typické lezecké zranenie.“

„Je to zlomenina?“ pýtam sa.

„Mám podozrenie, že ide o takzvané poranenie stredného pruhu v oblasti PIP kĺbu,“ povie.

„Čo to znamená?“

„Znamená to, že došlo k poraneniu šliach.“

Otvorí ruku a prstami ukazuje hore-dolu po dlani.

„Tu! Extensor digitorum communis.“

„A to je...? Pokojne by ste mi to mohli povedať aj po nórsky.“

Hovorím ako malé decko. Hlas sa mi stratí kdesi v nose.

Premýšľam o tom, čo povedal Hani. Ak pre toto nepôjdem na majstrovstvá, som v háji.

„Môže to znamenať dlahu na niekoľko týždňov,“ vysvetľuje, „ale možno bude potrebná aj operácia.“

„Kvalifikoval som sa na majstrovstvá Nórska,“ vravím a môj hlas je stále nosový a predpubertálny. „Chystám sa pred odvodovú komisiu.“

Mama sa postaví a podíde ku mne. Stane si za stoličku, na ktorej sedím, a položí mi ruky na plecía. Požiadam ju, aby si sadla. A aby sa upokojila.

„Je ešte príliš skoro robiť akékoľvek závery,“ povie lekárka a postaví sa. „Potrebujeme röntgenový snímok. Počkajte na chodbe a ja sa to pokúsím zariadiť.“

Pri stene nájdeme lavičku a sadneme si. Mama sa na mňa hnevá. Vraví, že som sa v ordinácii správal drzo a detinsky.

„Prepáč,“ ospravedlním sa. „Prepáč mi, som trochu vyvedený z miery, keď vidím, že všetko, na čom som celé roky makal, sa rúca kvôli jednej poondiatej chybičke.“

„Napriek tomu sa musíš správať ako dospelý,“ podotkne mama. „Je to súčasť hry.“

„Tak sa prestaň ku mne správať ako k decku,“ odsek-
nem.

Mama vezme do ruky mobil a strnulým ukazovákom začne skrolovať hore-dolu. Pôsobí to tak nešikovne, že sa

musím zasmiať. Ani ja sa s ňou nechcem hádať. Iste je taká podráždená pre niečo v práci.

Podakujem jej, že ma odviezla. Poviem jej, že viem, že toho má v týchto dňoch v práci veľa. A že je od nej pekné, že si vzala voľno.

Ona odvetí, že je to to najmenej, čo pre mňa mohla urobiť. Stisne mi ruku.

Vysvetľujem, že nechcem byť nepríjemný. Že mi škola, tréningy a všetko ostatné spôsobujú stres. Aj nábor do armády. Počul som, že sú prísni, keď ide o zranenia. Berú len najlepších a veru majú z koho vyberať.

Praví, že to chápe. Potom chce, aby sme sa objali. Takej žiadosti treba, samozrejme, vyhovieť. A pritom okolo nás sedia samí chorí ľudia. Pre boha živého.

Ľavou rukou si skontrolujem mobil. Pokožku na prstoch mám po tréningu suchú a boľavú, takže mi skoro spadne na zem.

Žiadne nové správy. Pravú ruku s doráňanými prstami položím na stôl pred seba a odfotím si ju. Keď to zväčším na displeji, zranenie vyzerá horšie a bolestivejšie, ako naozaj je. Trochu pridám kontrast a hneď to vyzerá naozaj dramaticky.

Skončil som na pohotovosti, lebo som myslel na teba, napíšem, a skôr než si to stihnem rozmyslieť, odošlem správu aj s fotografiou Iben.

4. týždeň

Správu už videla. Je označená ako „prečítaná“. Mohla mi aspoň poslať smutného smajlíka alebo niečo podobné. Palec hore. Palec dole. Čokoľvek. Nenapísať nič je to isté ako povedať *mám to na háku*.

Je jej to ukradnuté. Prečo by ju to malo zaujímať? Samozrejme, tú fotku som nemal posilať.

Mama niečo kričí. Čoskoro bude päť hodín. Nedokážem sa prinútiť vstať. Ležím v posteli a civiem do stropu. Som unavený ako nikdy predtým. A pritom som nič nerobil. Zaspávam unavený a zobúdzam sa rovnako unavený, ako keď som si šiel ľahnúť. Neviem, či za to môžu lieky proti bolesti, ktoré užívam, alebo niečo iné. Moje telo je totálne vyštavené, nedokážem myslieť na nič iné, iba na ňu.

Ona chcela číslo môjho mobilu. Mne sa podarilo odolať pokušeniu vypýtať si to jej.

Po tisíci raz otvorím jej správu.

Takže toto chcela? Vyspať sa so mnou, potom mi napísať *bol si naozaj super*, a to je všetko?

Moje spotené prsty zanechávajú na klávesnici odtlačky. Prihlásim sa do školského elektronického systému. Vidím, že učiteľ už opravil testy. Parlamentarizmus. Nie je to žiad-

na veľká veda, v podstate som to všetko vedel, no aj tak sa mi to podarilo domrviť. Nezískal som ani polovicu bodov.

Z mobilu sa ozve signál prijatej správy a mne sa prudko rozbúcha srdce. Rýchlosťou blesku ho schmatnem. Je to zase len Hani, prehovára ma, aby som s ním išiel posilňovať. Nevládzem. Momentálne mám lezenie na háku. Kašlem na majstrovstvá. Kašlem na všetko.

Učiteľovi však napíšem a spýtam sa ho, či by som si mohol test zopakovať.

Priložím tú istú fotku prsta, ktorú som Iben nikdy nemal poslať. Okamžite mi príde odpoveď so želaním skorého uzdravenia a s tým, že nový test môžem napísať, hneď ako mi bude lepšie.

5. týždeň

Začujem zvonček. Hlasy. Po niekoľkých sekundách sa otvoria dvere do mojej izby a svetlo z chodby mi zasvieti do tváre.

„Zvládneš návštevu?“

Mama strčí hlavu do dverí a demonštratívne sa pozerá na svoje náramkové hodinky. Akoby mi chcela naznačiť, že rozhodne už nie je priskoro. Akoby chcela povedať, že je načas vstávať.

Rovnako nástojčivá je vo všetkom, čo robí. Nezostanem doma ani o deň dlhšie, ako je nevyhnutné, pomyslím si a už-už sa ju chystám poprosiť, aby odišla a zavrela dvere, lenže z akéhosi nevysvetliteľného dôvodu mi zovrie hrud' a napadne mi, že by to mohla byť Iben.

Skontrolujem si mobil, ale žiadna správa od nej, samozrejme, neprišla. Veď ani nevie, kde bývam. To si však mohla poľahky zistiť. Škriabe ma v krku.

Mama na mňa spýtavo hľadí.

Ibaže Iben nevie, že mi museli operovať prsty. Nenamáhal som sa jej to napísať. Prečo by sem teda chodila? Veď študuje. Nie je súčasťou môjho sveta. Dokonca mi ani neodpovedá na správy. Samozrejme, že sem nepríde.

„Nie!“ odvetím rázne.

„Ale Helene je tu dnes už druhý raz,“ nástoží mama.
„Bola tu, keď si ešte spal.“

Položím si hlavu späť na vankúš. Mama nečaká na odpoveď a ja si predstavujem, ako pomáha Helene prekročiť prah na chodbe. Počujem dosadnutie kolies.

„Čo sa s tebou deje? Si v poriadku?“

Helene sa privezie až k mojej posteli. Položí mi ruku na plece a jemne mi ho stisne. Dlhšie sme sa nevideli a je to moja chyba. Vyhováram sa na školu a na tréning. Je to priehľadná lož, a tak zdvihnem obviazanú ruku ako akési dodatočné vysvetlenie.

Vraví, že to chápe.

Pomyslím si, aké pre ňu musí byť ťažké, že je tak často sama. Kedysi sme boli takmer každý deň spolu. Teraz sa vidíme oveľa menej a vlastne ani neviem prečo. Maturantský autobus mi zaberá veľa času, ale nie je to len preto. Jednoducho je pre mňa čoraz ťažšie nájsť si čas. Urobiť z toho prioritu.

Pozrie sa na mňa a usmeje sa. Povie mi, nech to neriešim. Že teraz, keď sa blíži čas maturitných skúšok, majú všetci hektické obdobie. Zasmeje sa. Znova sa ma opýta, ako sa mám, keďže som momentálne tiež invalid.

„Je to v keli,“ zahlásim. „Asi prepasujem majstrovstvá.“

„Chudák,“ povie a zatvári sa lútostivo.

„Nemusiš ma ľutovať, ale šťve ma to,“ skonštatujem.
„Vynaložil som neskutočné úsilie, aby som sa kvalifikoval, a súťažiť s najlepšími by bolo fakt super.“

„Shit happens,“ poznamená.

Pozrieme sa jeden na druhého a rozosmejeme sa. Hororíme si to už odvtedy. Prvou veľkou ranou pre nás bolo, keď vyhlásili výsledky prijímacích skúšok na gymnáziá.